

Nieuwsbrief

Stinzentuin Mildenburg

Vrijwilligers Zuid-Hollands Landschap

Nummer 6 2021 - juli

Juli

Inschrijven: [Inschrijven voor de nieuwsbrief](#)

Nieuwsbrief van de "Werkgroep Stinzentuin Mildenburg"

Vrijwilligers van het Zuid-Hollands Landschap

O.l.v. René Vervoort en bestaat verder uit

Erik de Boer, Corrie Engelblik, Tienke Bosker

Michael van der Kaay en Peter Moree

Nieuwsbrief Stinzentuin Mildenburg

Redactie: Jan Engelblik

Website: www.stinzentuin-mildenburg.nl

Contact: webmaster@stinzentuin-mildenburg.nl

Uitschrijven: [Uitschrijven van de nieuwsbrief](#)

Bevertjes gras

Briza media

Bron: Flora van Nederland

Een tamelijk zeldzaam, maar als je het vindt wel heel opvallend gras is Bevertjes, Briza media. Het gras valt tijdens de bloei op door de zeer open pluim, waarin de -een beetje op hartjes lijkende- aartjes met tot wel tien bloemetjes opvallen aan de lange pluimtakken. Als je de stengel beweegt, dan trillen de aartjes, waar de naam aan te danken is. De kleur van de aartjes is groen tot paars.

De Duitse naam Zittergras beschrijft de plant ook heel treffend, hoewel Bevertjes eveneens duidelijk aangeeft dat het gras opvalt door zijn "bevende" aartjes in de pluim.

Door de ondergrondse korte wortelstokken en de diverse spruiten daaraan vormt de soort losse zoden.

Meest opvallend aan Bevertjes zijn de bloeiende spruiten met aan de schuin omhoog staande pluimtakken de naar beneden hangende aartjes die even lang als breed zijn. De bovenzijde van de hangende aartjes wordt gevormd door de twee kelkkafjes die als een kapje over het aartje staan. Hun kleur varieert van groen tot paars, of van groen tot wit. Ze hebben een hartvormige voet. Daaronder is een aantal, tot zo'n 10, kleine grasbloemen te vinden die eveneens kapvormige lemma's (onderste kroonkafjes) hebben. Daartussen uit steken de veervormige stempels, die pollen uit de lucht vegen afkomstig van de helmhokken die naar buiten steken en in de vrije lucht hangen. De aartjes zijn 4 tot 7 mm lang en ongeveer even breed.

Engels raaigras

Lolium perenne

Bron: Wilde planten van Nederland en België
(Bij het determineren komen we steeds uit bij het Engels raaigras.)

Bent u het niet eens met bovenstaande determinatie? Laat het ons weten.

Raaigras komt van het Engelse rye-grass (Rogge gras).

De naam Engels raaigras stamt uit de tijd dat het graszaad uit Engeland werd geïmporteerd.

Lolium is de oude naam voor raaigras of dolik.

De herkomst van deze naam is niet bekend.

Perenne betekent overblijvend of bestendig.

Tussen Engels raaigras en Italiaans raaigras

kunnen vruchtbare bastaarden ontstaan,

plaatselijk komen bastaardzwermen voor.

Pitrus

Bron: Wikipedia

De pitrus (*Juncus effusus*) is een wild overblijvend kruid uit de russenfamilie (Juncaceae). De pitrus wordt ook als waterplant in de siertuin gebruikt. De plant groeit op vochtige plekken, zoals langs de waterkant, in het weiland en in moerassen.

Via het aerenchym (sterparenchym) kan de plant zuurstof naar de wortels transporteren, waardoor deze ook in zuurstofloze gronden nog kan groeien. De glanzende groene stengels zijn ongeveer 3 mm dik en kunnen een hoogte bereiken van 1,5 m, maar zijn meestal tussen de 20 en 100 cm lang. De groene stengel is het belangrijkste deel van de plant voor de fotosynthese. Het sponsachtige merg in de stengel is samenhangend en ononderbroken. Na het drogen vertonen de stengels fijne streepjes. De plant heeft een korte, sterk vertakte wortelstok. De pitrus heeft roodbruine, schedeachtige bladeren aan de stengelvoet. Het eindlingse blad is stengelachtig.

vervolg op pagina 5 ►

Doosvrucht pitrus

De bloeiperiode loopt van juni tot augustus. De bloemen zijn bruin en vormen met elkaar een losse bloeiwijze, maar is niet zelden ineengedrongen. Aan de voet van de bloem zitten twee vliezige steelblaadjes. De rest van de stijl zit aan de top van de vrucht en niet op een verhoging zoals bij biezenknoppen (*Juncus conglomeratus*). De bloem heeft meestal drie meeldraden.

De plant vormt een doosvrucht, die veel zaadjes bevat en aan de top vaak iets ingedeukt is. De zaden hebben geen aanhangsel (mierenbroodje), maar zijn wel kleverig door de aanwezige borstelhaartjes, waarmee ze aan vogels blijven kleven.

In het:

Duits: Flatter-Binse

Engels: Soft rush

Frans: Jonc épars, Jonc non-feuillé

Ware grootte van de bloem:

Pitrus

Muurnavel (*Umbilicus rupestris*)

Bron: [FLORON Verspreidingsatlas Vaatplanten](#)

Muurnavel is het hele jaar door goed te herkennen aan de ronde, wintergroene, vlezig-sappige blaadjes, die doen denken aan die van Waternavel. Anders dan Waternavel is Muurnavel een vetplantje waartoe ook de Sedums behoren. Deze typisch Mediterraan-Atlantische soort verplaatst zich met het opwarmende klimaat alsmear noordwaarts. In 1985 werd nabij Eindhoven (Son-Breugel) in ons land een eerste (tijdelijke) voorpost ingenomen met in 2003 een vervolg in Amsterdam. De milde en vochtige winters van de afgelopen jaren hebben deze vorstgevoelige soort goed gedaan, met een flinke aantal nieuwe vestigingen als resultaat. Uit alles blijkt dat Muurnavel volledig is ingeburgerd. Muurnavel is in Nederland in de eerste plaats een muurplant. De soort huist met name op kades van basalt of muren van natuursteen. Daarnaast treedt Muurnavel op in de volle grond in tuinen, in de schaduw onder heggen en op aarden stijkantjes. Opmerkelijk is de vondst van een drietal exemplaren op een dak in Oost-Vlieland. Hoe de plant de verschillende plekken heeft bereikt zal altijd wel duister blijven. Bij tuinplekken laat dit zich nog wel raden, maar er zijn ook plaatsen die daar ver vandaan liggen. De ecologie van de soort is helder; schaduw, vochtigheid en beschutting tegen vorst zijn de factoren die het voorkomen van deze soort bepalen.

oranjerode bessen.

De drakenwortel komt van nature voor van het centrale en oostelijke deel van het Middellandse Zeegebied tot in Bulgarije. In Zuid- en Zuidoost-Spanje is de soort ingeburgerd. De plant komt voor in bossen en schaduwrijke rotsvelden.

Drakenwortel

(*Dracunculus vulgaris*)

Bron: Wikipedia

De drakenwortel (*Dracunculus vulgaris*) is een plant uit de aronskelkfamilie (Araceae). Helaas hier al redelijk aangevreten.

Het is een 0,6–1,2 m hoge, overblijvende plant. De handvormige bladeren ontwikkelen zich voor de bloei. Ze omringen de schacht van de zich ontwikkelende bloeiwijze en zijn 10–20 cm lang en bestaan uit negen tot dertien kortgesteelde, smal-lancetvormige, vaak wit gevlekte deelblaadjes.

De plant bloeit van april tot in juni. Het schutblad (spatha) is 20–50 cm lang, aan de buitenzijde groenig, aan de binnenkant bruinpurper, vaak ingerold bij het onderste gedeelte en bijna vlak aan de bovenkant met een gegolfde rand. De bloeikolf (spadix) is vlezig, verspreidt een aasgeur en heeft een lang, bloemloos, donkerpurper eindgedeelte dat boven de spatha uitsteekt. De mannelijke en vrouwelijke bloemen worden maar door een klein aantal onvruchtbare bloemen van elkaar gescheiden. De vruchten zijn

Klimopbremraap

Bron: Wikipedia

De klimopbremraap (*Orobanche hederaceae*) is een lage tot middelhoge (10–60 cm), bleke, overblijvende plant uit de bremraapfamilie (*Orobanchaceae*). Hij parasiteert op klimop en zelden op andere - gekweekte - *Araliaceae*. De soort staat op de Nederlandse Rode lijst van planten als zeldzaam en stabiel of toegenomen. Hij groeit op beschaduwde tot half beschaduwde plaatsen op vochtige, humushoudende, kalkrijke grond en stenige plaatsen als loofbossen, heggen, parken, bolwerken, plantsoenen en oude muren. De plant bloeit van mei tot en met augustus en de bloemen zijn crème met een paars aangelopen rand.

Het is een bleke, bladgroenloze plant die parasiteert met zuigwortels op het wortelstelsel van klimop. Het grootste deel van het jaar bevindt de hele plant zich onder de grond als een dichtbeschubde rondachtige stengelknol. Enkele weken voor de bloei groeit de vlezige, onvertakte stengel naar boven. Deze stengel is bezet met crèmekleurige klierharen, slank, beige tot bleek roodpaars en vaak donkerder onderaan. Verspreid aan de stengel staan dunne, smaldriehoekige, schubvormige, paarse bladeren, die donkerder naar hun top zijn. Deze schubben zijn smaller dan de stengel dik is en hebben aan de van de stengel afgekeerde kant eveneens crèmekleurige klierharen.

Klimopbremraap - vervolg op pagina 9 ►

Klimopbremraap

